

de. Det må ikke ske, bliver til, at det kan ikke ske.

Derfor vil jeg også godt takke for den debat, vi har haft i Folketinget i dag og samtidig takke for, at vi i hvert fald i de 3 år, jeg har erfaring med dette Ting, faktisk løbende har haft den her debat og holdt fokus på det problem, som mange børn jo altså må forholde sig til.

Jeg synes, vi altid har haft en god og en konstruktiv debat og også netop bidraget til at nedbryde det tabu, som jo i langt de fleste tilfælde er den største barriere.

Der er sket mange tiltag i årenes løb, og jeg er meget enig med den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, i, at dette er at betragte som, at vi befinder os i et kontinuum af erfaringsgrundlag, som vi kan tage beslutninger på baggrund af.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at indsatsen i kampen mod seksuelt misbrug af børn bliver bred og ikke kun retlig. Der er ting, der kan gøres i et retssystem, men det er langtfra tilstrækkeligt, hverken over for de børn, som har været udsat for overgreb, eller for at undgå at børn udsættes for overgreb.

Hvis vi tager de enkelte punkter, som vi har foreslået, er det for os at se væsentligt, at der ved afhøring også er en børnepsykolog tilknyttet det afhøringssteam. Det er det, som Linkisudvalget i den betænkning, som ministeren henviste til, også foreslår. De kalder det en børnesagkyndig, det skal ikke skille os ad. Men det glæder mig, at der er enighed om, at der i et afhøringssteam kan være behov for at have lige nøjagtig også denne faggruppe med.

Når vi taler om afhøringslokaler og interviewteknik, så tror jeg heller ikke, at der er uenighed. Men jeg må sige, at jeg har bidt mærke i, at der i betænkningen fra Linkisudvalget står, at nok er der mange steder, eller flere steder i hvert fald, hvor man ikke har sterile og kolde afhøringslokaler og faktisk har gjort et forsøg på at indrette noget, som er lidt mere imødekomende og tillidsskabende, men hvis man ser på andre lande, er det altså ikke voksenmiljøet med en sofa og et sofabord, så er det faktisk på børnes præmisser nede på gulvet og med legesager. Og jeg tror faktisk, at vi i den diskussion netop skal være meget opmærksomme på, at det her er på barnets præmisser.

Vi må også sige, at den seneste diskussion i hvert fald i pressen omkring rediscovered memory, det at man bliver ført tilbage ved hypnose, og hvad ved jeg, og finder erindringer, som måske ikke er så sande alligevel, jo er en faglig dis-

kussion, som vi ikke skal blande os i og jeg da slet ikke, men det er et eksempel på, at der er behov for at have nogle fælles modeller for interviewteknikken, som skaber den troværdighed i vidneudsagnet, som er ønskelig, sådan at man ikke i den enkelte situation skal stå med dette meget svære område og famle sig lidt frem.

Kl. 17.25

Der har i nogen tid været diskussion om, hvorvidt børn er troværdige vidner, og det er for mig væsentligt, at vi får understreget herfra, at børn hverken er mere eller mindre troværdige end voksne vidner. Det er et spørgsmål om, at børn har en anden begrebsverden, og at man må indrette interviewteknikken og forhørsteknikken sådan, at vidneudsagnet bliver troværdigt.

Når vi har medtaget ønsket om, at man får ret til at blive informeret under en retssag, så er det, fordi vi hører fra mange af de folk, som har haft dette her inde på livet, at det ikke sker. Man har jo alle muligheder for at gøre det, men når nogle – og faktisk ganske mange – over for mig kan tilkendegive, at det ikke sker, synes vi, at det har været på sin plads, at vi så giver den ret til, at man undervejs bliver informeret.

Mystik, hemmelighed og uvished er jo nøgleordene i de fleste beskrivelser fra de mennesker, som har haft det her problem inde på livet. Det er det, der har været en del af hele overgrebet. Og det er væsentligt, set med socialdemokratiske øjne, at mødet med retssystemet ikke må være præget af det samme, men derimod at viden og information om sagens gang for mange kan afbøde ikke kun frustrationer, men også frygt for, hvad der vil komme til at ske.

Så har vi taget et punkt med omkring psykologhjælp. Det er jo ikke, fordi der i dag ikke findes psykologhjælp, men der er bare, sådan som vi ser det, et problem i, at der er mange forskellige former. Der er mange forskellige paragraffer, systemet er noget sindrigt, og der er faktisk ikke rigtig nogen sikkerhed for, at de børn, som rent faktisk har brug for psykologhjælpen, ikke bliver sat mellem to stole.

Vi har ikke opstillet den færdige model – og det er måske særlig til Venstres ordfører, jeg vil sige det. Dette er et beslutningsforslag, derfor påpeger vi et problem og også et ønske om, hvordan problemet skal løses. Men vi har ikke sagt, at det skal være lige nøjagtig på den måde, fordi vi faktisk heller ikke dér kender svarene hundrede procent, og dem vil vi selvfølgelig bede om.